"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ଯାହା ସବୁ ଘଟୁଛି ତାହା କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟେ, ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କଲ୍ୟାଣ ସେଇମାନଙ୍କର ହେଉଛି ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଡ୍ରାମାର କେଉଁ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିପାରିବେ?

ଉତ୍ତର**:-** ଯେଉଁମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଡ୍ରାମାନୁସାରେ ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ, ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଆମର ରାଜଧାନୀ ତ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍ଥାପନ ହେବ, ଏଥିରେ କେହି କିଛି କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଅବସ୍ଥା ତଳ-ଉପର ହେବ, କେବେ ବହୁତ ଉତ୍ସାହପୂର୍ଣ୍ଣ, କେବେ ବହୁତ ଥଣ୍ଡା କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ଗୀତ**:-** ମେହଫିଲ ମେଁ ଜଲ ଉଠି ଶମା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ଚୈତନ୍ୟ ପତଙ୍ଗ ରୂପୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା ୟାଦ-ପ୍ୟାର ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ ହେଉଛ ଚୈତନ୍ୟ ପତଙ୍ଗ । ବାବାଙ୍କୁ ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟ କୌଣସି ବଡ଼ ଆକୃତିର ନୁହେଁ, ହେଉଛନ୍ତି ବିନ୍ଦୁ ରୂପ । କାହାରି ବି ବୁଦ୍ଧିରେ ନ ଥିବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ । ଆମ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ସାରା ଅଭିନୟ ଭରି ରହିଛି । ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ଆତ୍ମାର ଅନୁଭୂତି କରାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଏ କଥା ଜଣା ନ ଥିଲା ଯେ ଆତ୍ମା କ'ଣ ଏବଂ ପରମାତ୍ମା କ'ଣ? ସେଥିପାଇଁ ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ପିଲାମାନଙ୍କଠାରେ ମୋହ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ବିକାର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛି । ଭାରତ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିଲା । ବିକାରର ନାମ ହିଁ ନ ଥିଲା । ତାହା ନିର୍ବିକାରୀ ଭାରତ ଥିଲା, ଏବେ ବିକାରୀ ଭାରତ ହୋଇଯାଇଛି । କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟ ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଜକୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମୁଁ ଏହି ଭାରତକୁ ଶିବାଳୟ କରାଇଥିଲି । ମୁଁ ହିଁ ଶିବାଳୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲି, କିପରି? ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ବୁଝୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପ୍ରତି କଦମ କଦମରେ ଯାହା କିଛି ହେଉଛି ତାହା ହିଁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ । ନିତ୍ୟ ପ୍ରତିଦିନ ସେଇମାନଙ୍କର ଅଧିକ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଥାଏ ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ନିଜର ବି କଲ୍ୟାଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାର ଯୁଗ । ବାବାଙ୍କର କେତେ ମହିମା ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ଭାଗବତ ଚାଲିଛି । ଦ୍□ାପରଯୁଗରେ ଯେବେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ହିଁ ହୀରାର ଶିବଲିଙ୍ଗ ତିଆରି କରି ପୂଜା କରୁଛ, ଏବେ ତୁମର ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛି, ଆମେ ଯେବେ ପୂଜାରୀ ହେଲୁ ସେବେ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଥିଲୁ । ହୀରା ମାଣିକର ନିର୍ମାଣ କରୁଥିଲୁ । ସେହି ଚିତ୍ର ତ ଏବେ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଏମାନେ ଲିଙ୍ଗ, ଚାନ୍ଦି ଆଦିରେ ତିଆରି କରି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ପୂଜାରୀମାନଙ୍କର ଦେଖ କେତେ ସମ୍ମାନ ରହିଛି । ଶିବଙ୍କର ପୂଜା ତ ସମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ପୂଜା ତ ହେଉନାହିଁ ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି - ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚାଲିଛି । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟର ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । କେହି କେତେ ବି ମୁଣ୍ଡ ପିଟନ୍ତୁ, ତୁମର ରାଜଧାନୀ ତ ସ୍ଥାପନ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । କାହାର ବି ତାକତ ନାହିଁ ଯେ ସେଥିରେ କିଛି କରିପାରିବେ । ବାକି ଅବସ୍ଥା ତ ତଳ-ଉପର ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରୋଜଗାର । କେବେ ତ ତୁମେ ବହୁତ ଖୁସିର ଭଲ ଖିଆଲରେ ରହିବ, କେବେ ଥଣ୍ଡା ପଡ଼ିଯିବ । ଯାତ୍ରାରେ ମଧ୍ୟ ତଳ-ଉପର ହୋଇଥାଏ, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେଉଛି । କେବେ କେବେ ତ ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କ ୟାଦ କରିଲେ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । ଓହୋ! ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ସ୍□ୟଂ ଭଗବାନ ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଭାବି ନେଇଛନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆରେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ବହୁତ ମାନ ରହିଛି କାହିଁକିନା ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି ନା । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ । ଯଦିଓ କେତେ ବି ପଦାଧୀକାରୀ ବଡ଼-ବଡ଼ ବିଦ୍□ାନ, ପଣ୍ଡିତ ଆଦି ଅଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଗଡ଼ଫାଦରଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ କିନ୍ତୁ ସେ କେବେ ଆସିଲେ, ଆସି କ'ଣ କଲେ ଏସବୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଏସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମାରେ ଏ ସବୁ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ରାବଣରାଜ୍ୟ ପୁଣି ବି ହେବ ଏବଂ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ରାବଣ ହିଁ ତୁମକୁ ଅଜ୍ଞାନର ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଶୁଆଇ ଦେଇଛି । ଜ୍ଞାନ ତ କେବଳ ଏକ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ହିଁ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଯାହା ଦ୍□ାରା ସଦ୍‌ଗତି ହୋଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ସଦ୍‌ଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତିଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ ହିଁ । ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ ଯାହାକୁ ବାବା ଶୁଣାଇଥିଲେ ତାହା ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଏହି ଜ୍ଞାନ କୌଣସି ପରମ୍ପରାରୁ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର କୋରାନ୍, ବାଇବେଲ୍ ଆଦି ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛି, ବିନାଶ ହେଉନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମୁଁ ଦେଉଛି ତାହାର କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି ହେଉ ନାହିଁ ଯାହାକି ପରମ୍ପରା ବା ଅନାଦି ହୋଇଯିବ

। ଏହାକୁ ତ ତୁମେ ଲେଖୁଛ ପୁଣି ନଷ୍ଟ କରି ଦେଉଛ । ଏସବୁ ତ ସ୍□ଭାବିକ ଭାବରେ ପୋଡି ଜଳି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବାବା କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ, ଏବେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଏବେ ମିଳୁଛି ପୁଣି ଏହା ପରେ ଯାଇ ପ୍ରାଲବ୍ଧ ଭୋଗ କରିବ ତାପରେ ଆଉ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଗୀତା ଆଦି ପଢି ଶୁଣାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ପୁଣି ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି କରି ଭୁଲ୍‌ଭାଲ୍ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମ ପାଇଁ ମୂଳକଥା ହେଉଛି ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ କିଏ ଦେଇଛନ୍ତି ! ତାଙ୍କର ନାମ ବଦଳେଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଆଉ କାହାର ବି ନାମ ବଦଳି ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି ନା । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଦେବତା ଧର୍ମ, ଇସ୍ଲାମୀ ଧର୍ମ, ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ, ଯଦିଓ କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଥମେ ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ ପଛରେ ଇସ୍ଲାମ୍ ଧର୍ମ । କୁହ, ଏହି କଥା ସହିତ ଗୀତାର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ଆମର ତ କାମ ହେଲା ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ କିପରି ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା । ବାବା କେତେ ଭଲଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହା ହେଉଛି ବିଶାଳ ବୃକ୍ଷ । ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଯେପରିକି ଫୁଲଦାନୀ । ସେଥିରୁ ତିନିଟି ଶାଖା ବାହାରୁଛି, କେତେ ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ବୃକ୍ଷ । କେହି ବି ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଆମେ କେଉଁ ଧର୍ମର । ଆମର ଧର୍ମ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଲେ? ଦୟାନନ୍ଦ ସରସ୍□ତୀ, ଅରବିନ୍ଦ ଘୋଷ ପ୍ରଭୃତି ତ ଅଳ୍ପଦିନ ହେବ ଜନ୍ମ ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ଆଦି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସେସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ତ ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ । କେତେ ବଡ଼-ବଡ଼ ଉପାଧି ମିଳୁଛି ! ଏହା ତ ସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ପୁଣି ବି ହେବ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ । ଆରମ୍ଭରୁ ନେଇ ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଚାଲିଛି, ପୁଣି କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି? ତୁମେ ଜାଣିଛ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଘଟଣା ସବୁ ଅତୀତ ହୋଇ ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତ ହୋଇଯିବ । ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତ । ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଉଛି, ତାହା ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତ ହେଉଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ପରେ ତୁମେ ରାଜତ୍□ ନେଉଛ, ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନା । ସେ ସମୟରେ ଆଉ କାହାର ରାଜ୍ୟ ନଥିଲା । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ କାହାଣୀ ସଦୃଶ ଶୁଣାଅ । ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର କାହାଣୀ ହୋଇଯିବ । ଦୀର୍ଘ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଭାରତ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନ ଥିଲା, କେବଳ ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ, ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ଚାଲିଲା, ପରେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ଷତ୍ରୀୟମାନଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ ଦେଲେ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଲା । ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ବାବା ଆସି ପାଠପଢାଇ ଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିଲେ ସେମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ହେଲେ ଯେଉଁମାନେ ଫେଲ୍ ହେଲେ ତାଙ୍କର ନାମ କ୍ଷତ୍ରିୟ ରଖାଗଲା । ବାକି ଲଢେଇ ଆଦିର କଥା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଅଧ୍ୟାଦେଶ ଜାରି କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ ସେହିମାନେ ଜଗତ୍‌ଜିତ୍ ହେବେ । ଶେଷ ବେଳକୁ ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ପୁଣି ବାମମାର୍ଗରେ ଗତି କରିଥାଆନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ରହିଛି । ଚେହେରା ଦେବତାମାନଙ୍କର କରାଯାଇଛି । ରାମ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଧା-ଅଧା । ସେମାନଙ୍କର କାହାଣୀ ତିଆରି କରିବା ଉଚିତ୍ । ତାପରେ କ'ଣ ହେଲା । ଏହା ହିଁ ସତ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କର କାହାଣୀ । ସତ୍ୟ ତ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା ଯିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସି ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଆଉ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯେଉଁ ଡ୍ରାମାରେ ଅଭିନେତା ହୋଇଛନ୍ତି, ସେହି ଡ୍ରାମାର ରଚୟିତା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଆଦିଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ବାକି ଆଉ କିଏ ଜାଣିବେ! ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ବତାଉଛନ୍ତି - ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏସବୁ ପୁଣି ବି ଏହିଭଳି ହେବ । ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ପଢାଇବେ । ଏଠାକୁ ଅନ୍ୟ କେହି ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପଢାଉଛି । ନୂଆ କାହାକୁ ଏଠାରେ ବସାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ନୀଲମ ପରୀ, ପୁଖରାଜ ପରୀମାନଙ୍କର ନାମ ରହିଛି ନା । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି କେହି ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଛନ୍ତି । ଦେଖ ରମେଶ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ସେବାର ଏପରି ଉପାୟ ବାହାର କଲେ ଯାହାଦ୍□ାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ଚାଲିଲା । ତେଣୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ କାମ କଲେ ନା । କେହି ପୁଖରାଜ ମଣି ତ କେହି ଆଉ କିଛି! କେହି ତ' ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ରାଜା-ରାଣୀ ଆଦି ସବୁ ଦରକାର । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପାଠପଢି ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଏହି ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ତ' ଏବେ ହିଁ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଯାଇ ରାଜକୁମାର ହେବି । ଶୈଶବ ଅବସ୍ଥାର ସେକଥା ସବୁ ଏବେ ହିଁ ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଯାଉଛି । ଚଳଣି ହିଁ ବଦଳିଯାଉଛି । ସେହିପରି ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବୁଢା ହେଲେ ଭାବିବେ ଯେ ଏବେ ଏହି ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ମୁଁ କିଶୋର ଅବସ୍ଥାକୁ ଚାଲିଯିବି । ଶୈଶବ ହେଉଛି ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି ଯୁବକ, ବିବାହିତଙ୍କୁ କ'ଣ କିଶୋର ଅବସ୍ଥା କୁହାଯିବ କି? ଯୁବା ଅବସ୍ଥାକୁ ରଜୋ, ବୃଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାକୁ ତମୋ କୁହାଯାଏ ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପ୍ରତି ଅଧିକ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ସେହି ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦ୍□ାପରକୁ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଦେବତା ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ତ ସେବାରେ ଆଗଭର ହେବା ଉଚିତ୍ । କୁମାରୀ କନ୍ୟା, ଅଧର କୁମାରୀ ମନ୍ଦିର, ଦିଲ□ାଡା ଇତ୍ୟାଦି ଯେଉଁ ସବୁ ମନ୍ଦିର ଅଛି ତାହା ତୁମମାନଙ୍କର ହିଁ ଅବିକଳ ସ୍ମାରକୀ । ତାହା ହେଲା ଜଡ଼, ଏହା ହେଲା ଚୈତନ୍ୟ, ତୁମେ ଏଠାରେ ଚୈତନ୍ୟରେ ବସିଛ । ଭାରତକୁ ସ୍□ର୍ଗ କରୁଛ । ସ୍□ର୍ଗ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେବ । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ, ମୂଳବତନ କେଉଁଠି ଅଛି, ତୁମକୁ ଏସବୁ କିଛି ଜଣା ଅଛି । ସାରା ଡ୍ରାମାକୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ

। ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି, ତାହା ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତ ହୋଇ ପୁଣି ଅତୀତ ହେବ । ତୁମକୁ କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହି କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ ଖୁସୀରେ ବିଭୋର ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍□ାରା ସବୁ ଅଶୁଦ୍ଧି ବାହାରିଯାଉଛି । ବାବା ଆମର ପିତା ମଧ୍ୟ, ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ପୁଣି ସାଥିରେ ବି ନେଇଯିବେ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କ ସହିତ ଏହିପରି କଥା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜାଣିଲୁ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାଭିରୁ ବ୍ରହ୍ମା ବାହାରିଛନ୍ତି । ଏବେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି କ୍ଷୀର ସାଗରରେ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁ ତ ହେଲେ ରାଜତ୍□ର ଅଧିକାରୀ । ଯଦି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କଠାରୁ ବ୍ରହ୍ମା ବାହାରିଲେ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିବେ । ଯଦି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାଭିରୁ ବାହାରିଲେ ତେବେ ସେ ସନ୍ତାନ ହୋଇଗଲେ । ଏହିସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂରଣ କରି ଏବେ ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁପୁରୀର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ କେହି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତ ଏତେ ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢୁନାହିଁ । ତୁମେ ହେଉଛ ଗୋପ-ଗୋପୀ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କ'ଣ ଗୋପ-ଗୋପୀ ରହିବେ କି । ସେଠାରେ ତ ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ ରହିବେ । ଗୋପ-ଗୋପୀମାନଙ୍କର ହିଁ ଗୋପୀ ବଲ୍ଲଭ ଅଟନ୍ତି ନା । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା । ପୁଣି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ଶିବ । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ । ତୁମେ ସବୁ ବି.କେ. ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲ, ତେଣୁ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ରହିବ ନାହିଁ, ଏଥିରେ ହିଁ ମାୟା ହରାଇ ଦେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା କିଛି ବେଦଶାସ୍ତ୍ର ପଢିଛ ତାକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲିଯାଅ । ମୁଁ ଯାହା ଶୁଣାଉଛି ତାକୁ ପଢ । ସିଡି ତ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଅଟେ । ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରେ ଗୋଟିଏ କଥା ଉପରେ । ଗୀତାର ଭଗବାନ କିଏ? ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ତ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଦେବତା । ତାଙ୍କର ନାମ ଗୀତାରେ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳ କରିଦେଇଛନ୍ତି ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳ କରିଦେଇଛନ୍ତି । କୌଣସି ହିସାବ-କିତାବ ହିଁ ନାହିଁ । ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କଳା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସିବା ଦ୍□ାରା ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଏବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସୁଛ । ଶୂଦ୍ର କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିଚାର-ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ଯୁକ୍ତି ବାହାର କର ଯେ କିପରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା? ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଜାଗ୍ରତ ମଧ୍ୟ ହେବେ । ଡ୍ରାମା ବହୁତ ଧିରେ ଧିରେ ଚାଲୁଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ହେଉଛୁ ଗୋପୀ ବଲ୍ଲଭଙ୍କର ଗୋପ ଗୋପୀ । ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ସର୍ବଦା ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢି ରହୁ ।

(୨) ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା କିଛି ପଢିଛ ସେସବୁକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲି ବାବା ଯାହା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ହିଁ ପଢିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ହେଲୁ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍□ାରା ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ, ମାୟାଠାରୁ ହାରିବା ଅନୁଚିତ୍ ।

ବରଦାନ**:-** ସେବା ଦ୍□ାରା ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଆତ୍ମିକ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ ହେଉଛି ସେବାର ଜୀବନ । ମାୟାଠାରୁ ବଞ୍ଚି ରହିବାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଧନ ହେଉଛି ସେବା । ସେବା ଆତ୍ମାକୁ ଯୋଗଯୁକ୍ତ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ କେବଳ ମୁଖର ସେବା ନୁହେଁ, ଶୁଣିଥିବା ମଧୁର ବାଣୀର ସ୍□ରୂପ ହୋଇ ସେବା କରିବା, ନିଃସ୍□ାର୍ଥ ସେବା କରିବା, ତ୍ୟାଗ, ତପସ୍ୟା ସ୍□ରୂପ ଦ୍□ାରା ସେବା କରିବା, ବିନାଶୀ କାମନାଗୁଡିକ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍□ରେ ରହି ନିଷ୍କାମ ସେବା କରିବା - ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଈଶ୍□ରୀୟ ସେବା ବା ଆତ୍ମିକ ସେବା । ମୁଖ ସହିତ ମନ ଦ୍□ାରା ସେବା କରିବା ଅର୍ଥ ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହେବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ଆକୃତି ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରକୁ ନ ଦେଖି ନିରାକାର ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିବ ତେବେ ଆକର୍ଷଣ ମୂରତ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରେ - ଯଦି ସହଜଯୋଗୀ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ପରମାତ୍ମ ସ୍ନେହର ଅନୁଭବୀ ହୁଅ ।

ବାପଦାଦାଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଏତେ ସ୍ନେହ ରହିଛି ଯାହାକି ଭାବୁଛନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ମୋ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଉ । ଦୁନିଆରେ ମଧ୍ୟ ଯାହାର ଯାହା ପ୍ରତି ଅଧିକ ସ୍ନେହ ଥାଏ ତାକୁ ନିଜଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ବଢାଇଥାଏ, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ନେହର ପ୍ରତୀକ । ତେଣୁ ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୋ'ର ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏବେ କିଛି ବି କମୀ ନ ରହୁ, ସମସ୍ତେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ସମାନ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ । ଏହି ପରମାତ୍ମ ସ୍ନେହ ହିଁ ସହଜଯୋଗୀ କରିଦିଏ ।